

Diplomová práce „Národnostní politika v sovětské Karélii, 1920-1935“ pojednává o bolševickém experimentu v oblasti správy multinárodnostní říše na příkladu východní Karélie v meziválečném období. Práce zkoumá specifika karelského vývoje ve srovnání s centrální národnostní politikou. Unikátní region, v jehož čele stáli finští komunističtí emigranti, je v jistém smyslu esencí národnostní politiky SSSR. Ve snaze získat podporu všech národností na území Ruska se bolševici uchýlili k pragmatické politice ústupků. Vznik autonomní Karélie byl zapříčiněn součtem faktorů. Díky politice budování národnostních kádřů byli Sověti dočasně nakloněni lokální správě. Mírová jednání s Finskem v Tartu žádala vyřešení karelské otázky a autonomní Karélie byla odpovědí finským požadavkům. Region se měl stát výkladní skříní socialismu a demonstrovat mírové soužití národů. Finští bolševici byli připraveni se tohoto úkolu ujmout. Práce zkoumá vedle vývoje národnostní politiky v Karélii i faktory, které ovlivňovaly stupeň nezávislosti, jako např. hospodářskou politiku a finanční závislost na centru, jazykovou a vzdělávací otázku a konkurenci karelské autonomii ze strany dalších regionálních celků, jako např. souostroví GULAGu pod správou OGPU. Jako specifická ilustrace odhodlanosti karelského vedení osídlovat republiku titulárním obyvatelstvem slouží fenomén “Karelské horečky”, kdy byli do republiky pozváni Finové ze Severní Ameriky, aby se vzápětí stali obětmi národnostního teroru spolu s celým finským vedením.